Vins i aiguardents a la Catalunya pre industrial.

Opinió | 02-12-2013 | 16:07

Des del final del segle XVII, l'aiguardent i el vi van adquirir la condició de productes bàsics de l'economia catalana. L'especialització vitivinícola s'intensifica fins a l´extrem a les comarques del Camp de Tarragona durant el segle XVIII, alhora que esdevenia el conreu dominant en nombrosos termes del litoral i s'estenia molt més enllà dels seus límits antics en algunes comarques de l'interior del país.
Els preus favorables del vi impulsaven els progressos de la viticultura, impulsats també per la introducció de l'impost del cadastre després de la Guerra de Successió i també per la facilitat d'aprofitar tot tipus de terra pel seu conreu. En tot cas, la producció d'aiguardent va tenir una importància capital per a l'economia rural ja que va arribar a tenir la massiva demanda de mercats estranger, procedent fonamentalment de França i de tota l'Europa del nord i esperonada, particularment en els darrers anys del segle, per la de les colònies espanyoles d'Amèrica.

Cap el 1746, la generalització a tot l'Estat de la llibertat de fabricació i d'extracció d´aiguardents donava un gran avantatge als negociants catalans d'aquest ram que ja estaven avesats a produir, i que en aquella avinentesa van estendre la seva activitat per la península i en particular a Galícia. De fet l'emigració dels catalans per tot el territori peninsular estava prenent un caràcter més general, però no era emigració pròpiament dita; sortien per anar teixint la xarxa de relacions que necessitava una economia en transformació i que eixamplava cada cop més el seu àmbit d´operacions, ja que en una conjuntura de forta pressió demogràfica, el sector productor de subsistències no responia només mirant d'expandir simplement les seves dimensions amb l´objectiu de fer créixer el producte en proporció, responia també intensificant l'aprofitament del sòl, amb l'ampliació del regadiu i aprofitant l´experiència recent que li havia descobert bones aptituds per a competir amb vins comuns i aiguardents en mercats externs i de gran capacitat que accentua l'especialització en activitats com la viticultura que li permet ocupar més terres i més treball i llògicament amb més productivitat intensificant els intercanvis, dins del país mateix i amb l'exterior.

Així mateix va seguir succeint durant la primera meitat del segle XIX. De fet eren els principals productes exportats, tant en direcció a les colònies americanes com cap als mercats europeus i cap a la resta de l'Estat. Aquesta especialització vitivinícola i l'elevada rendibilitat de les vendes exteriors de vins i aiguardents, van ser una de les claus principals de la potència del mercat interior

de béns de consum manufacturats i base estratègica de l'arrencada industrial del nostre país.

Autor: David Deosdad López/GN